

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Gordany Burianové a soudců JUDr. Tomáše Kučery a JUDr. Jaroslavy Vítové ve věci žalobce **Mgr. J. K.** narozeného [redacted] bytem B [redacted], P [redacted], zastoupeného JUDr. Hanou Lisou, advokátkou se sídlem v Praze 3, Koněvova 1107, proti žalovanému **Základní škole Roztoky**, Školní nám. 470, 252 63 Roztoky, zastoupenému JUDr. Janou Márovou, advokátkou se sídlem K.H. Borovského 262, 252 66 Libčice nad Vltavou, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 26.8. 2004 č.j. 8C 1853/2002-77,

t a k t o :

Rozsudek soudu I.stupně **se potvrzuje.**

Žalobce je **povinen** zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 2.575,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou JUDr. Jany Márové, advokátky se sídlem v Libčicích nad Vltavou, K.H. Borovského 262.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal u Okresního soudu Praha-západ určení, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 11.10. 2002 je neplatné s tím, že na základě pracovní

smlouvy z 22.8. 2001 pracoval u žalovaného jako učitel. 11.10. 2002 se mu ředitel žalovaného pokusil předat „nějaký papír“ a nutil ho opustit školu.

Rozsudkem ze dne 13.11. 2003 č.j. 8C 1853/2002-53 Okresní soud Praha-západ žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení, když dospěl k závěru, že ze strany žalobce došlo k hrubému porušení pracovní kázně.

K odvolání žalobce Krajský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 13.4. 2004 č.j. 23 Co 125/2004-69 výše citovaný rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I.stupně k dalšímu řízení s tím, že v řízení před soudem I.stupně došlo k vadě, která bránila tomu, aby mohlo být ve věci správně rozhodnuto, když soud I.stupně zcela pominul skutečnost, že žalobce podáním z 2.10. 2003 rozšířil žalobu o další dva nároky. O této úpravě žaloby soud I.stupně však nijak nerozhodl, přesto o nich ve výroku svého rozsudku rozhodl, aniž by o nich prováděl jakékoliv dokazování.

Rozsudkem ze dne 26.8. 2004 č.j. 8C 1853/2002-77 Okresní soud Praha-západ zamítl návrh, aby soud rozhodl, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 11.10. 2002 je neplatné, dále rozhodl, že „náklady řízení se státu nepřiznávají“ a uložil žalobci zaplatit žalovanému na nákladech řízení 5.600,- Kč do rukou jeho právní zástupkyně. Soud I.stupně dospěl k závěru, že okamžité zrušení pracovního poměru z 11.10. 2002 splňuje formální náležitosti podle ustanovení § 55 zák.práce a tento den považoval rovněž za den jeho doručení, když vzal za prokázané, že ho žalobce odmítl převzít, ač byl o následcích odepření přijetí poučen. Pokud jde o důvod k okamžitému zrušení pracovního poměru, soud I.stupně dospěl k závěru, že žalobce důvod k okamžitému zrušení pracovního poměru podle ust. § 53 odst. 1 písm. b) zák.práce naplnil, když porušil pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem tím, že v rozporu s ust. § 73 odst. 1 zák.práce a čl.8 odst. 3 Pracovního řádu pro zaměstnance škol a školských zařízení nejméně před třemi osobami prohlásil, že žák S. [redacted] je doma bit a týrán a přes ústní i písemný pokyn ředitele se nedostavil bez omluvy na schůzku, kterou si vyžádala matka žáka S. [redacted], která byla dotčena prohlášením žalobce.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání žalobce. Vytýkal soudu I.stupně, že v jednání žalobce shledal porušení pracovní kázně, navíc porušení zvláště hrubým způsobem. Podle žalobce „takovou intenzitu rozhodně nelze spatřovat v jednání žalobce, protože pokud učitel postupuje v souladu s pracovním řádem pro zaměstnance škol a jedná v zájmu výchovy žáků, byť proti rozhodnutí ředitele školy, protože jeho rozhodnutí jsou pochybná, a poškozují zájmy a výchovu žáků, pak nelze v takovém jednání spatřovat, byť jen prvky porušení pracovní kázně“. Dále namítal, že soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobce nepravdivě informoval o týrání žáka, ač nepravdivost tohoto tvrzení nebyla nikdy prokázána a žalobce naopak „pouze plnil svou povinnost, kterou mu ukládá pracovní řád pro zaměstnance škol čl. 13 v bodě 13 tzn. informovat o poznacích zjištěných v souvislosti s podezřením na týrání žáka v rodině“. Dále žalobce poukazyval na to, že nejen, že hrubě pracovní kázeň neporušil, ale naopak při svém jednání důsledně dbal povinností pedagoga stanovených mu pracovním řádem. Dále, stejně jako v řízení před soudem I.stupně, žalobce poukazyval na svůj nesouhlas s některými rozhodnutími ředitele školy, které považoval za špatná a pochybná z hlediska zájmu výchovy a vzdělávání žáků. Navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.

Žalovaný navrhoval, aby byl rozsudek soudu I.stupně jako věcně správný potvrzen.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I.stupně se vypořádal s důvody, které vedly ke zrušení jeho předchozího rozsudku a v novém rozhodnutí vycházel z dříve provedeného dokazování, když ze strany účastníků žádné nové důkazní návrhy nebyly.

Soudu I.stupně je třeba vytknout, že z odůvodnění napadeného rozsudku není patrné, jak se vypořádal se zachováním lhůt jednak k okamžitému zrušení pracovního poměru ve smyslu ust. § 53 odst. 2 zák.práce a lhůty k podání žaloby ve smyslu ust. § 64 zák.práce. Ze skutečnosti, že se soud I.stupně zabýval žalobou věcně, lze však dovodit, že obě lhůty považoval za dodržené a to jak lhůtu podle § 53 odst. 2 zák.práce ze strany žalovaného, tak i lhůtu podle § 64 zák.práce ze strany žalobce. Z obsahu spisu pak vyplývá, že tyto závěry jsou správné.

Soud I.stupně nepochybil v závěru, že okamžité zrušení pracovního poměru z 11.10. 2002 splňuje formální náležitosti, které pro tento úkon požaduje ust. § 55 zák.práce a správně se vypořádal i s námitkou, že žalovaný předem neprojednal okamžité zrušení pracovního poměru s odborovou organizací. V tomto směru odvolací soud plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Okamžitým zrušením pracovního poměru z 11.10. 2002 bylo žalobci vytýkáno, že jako třídní učitel žáka D. S. veřejně prohlašoval, že jmenovaný je doma fyzicky týrán namísto toho, aby, pokud měl podezření, že v rodině tohoto žáka není něco v pořádku, informoval ředitelství školy, aby byla celá záležitost prošetřena. To však žalobce neučinil a veřejně šířil nepravdivé informace. Dále bylo žalobci vytýkáno, že, ač byl osobně přizván ředitelem školy na jednání, kde měla být výše uvedená záležitost projednávána i s matkou D. S. bez omluvy se nedostavil.

Jak bylo uvedeno již v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu v této věci, soud I.stupně nepochybil v závěru, že bylo prokázáno, že žalobce hovořil před nejméně třemi osobami o tom, že jeho žák S. je doma údajně bit a týrán, v čemž lze spatřovat porušení ustanovení čl. 8 odst. 3 Pracovního řádu pro zaměstnance škol a školských zařízení vydaného ministrem školství mládeže a tělovýchovy pod č.j. 14 269/2001-26 dne 16.5. 2001, podle něhož je pedagogický pracovník povinen zejména mimo jiné zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se osobních údajů žáků. Informace týkající se rodinného prostředí dítěte, zejména podezření na závadnost tohoto prostředí, lze nepochybně považovat za skutečnosti mající vysoce osobní charakter. Není přitom podstatné, zda a do jaké míry byla žalobcem šířená informace o týrání žáka D. S. pravdivá. Rozhodující je, že byl-li žalobce o její pravdivosti přesvědčen, měl jednat zcela jinak, především ve smyslu ust. čl. 13 odst. 13 Pracovního řádu informovat svého nadřízeného, popřípadě příslušné orgány. Nedodržení ustanovení pracovního řádu pak znamená porušení základní povinnosti zaměstnance ve smyslu ust. § 73 odst. 1 písm. c) zák.práce.

Soud I.stupně nepochybil ani v závěru, že z provedeného dokazování lze rovněž považovat za prokázané nesplnění pokynu nadřízeného zúčastnit se schůzky s matkou žáka D. S. což je možné kvalifikovat jako porušení zaměstnance plnit pokyny nadřízených ve smyslu ust. § 73 odst. 1 písm. a) zák.práce. Správně soud I.stupně při

zkoumání intenzity porušení pracovní kázně a toho, zda bylo možno po žalovaném spravedlivě požadovat, aby žalobce zaměstnával ještě alespoň po dobu výpovědní doby, přihlédl k tomu, že žalovaný již dříve dal žalobci výpověď z pracovního poměru pro předchozí porušení pracovní kázně.

Pokud jde o argumentaci žalobce, který namítal, že některá rozhodnutí ředitele školy považoval za „špatná a zcela pochybná z hlediska zájmů, výchovy a vzdělávání žáků“, nelze souhlasit s tím, aby zaměstnanec plnil či neplnil rozhodnutí a příkazy nadřízeného pouze na základě vlastního posouzení správnosti či nesprávnosti těchto pokynů. Plnění pokynů nadřízených patří k základním povinnostem zaměstnanců a výjimku z této povinnosti tvoří pouze pokyny, které byly vydány v rozporu s právními předpisy (srov. § 73 odst. 1 písm. a) zák.práce), tj. pokyny, jejichž splněním by došlo k porušení právního předpisu.

Na základě všech výše uvedených skutečností a závěrů odvolací soud napadený rozsudek podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil včetně výroku o nákladech řízení.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 224 odst. 1, podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému byla přiznána náhrada vzniklých nákladů řízení spočívajících v nákladech za právní zastoupení advokátkou. Ty sestávaly jednak z paušální odměny za řízení v jednom stupni ve výši 2.500,- Kč (§ 3 odst. 1 za použití § 18 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb.) a paušální náhrady hotových výloh při jediném úkonu právní služby za 75,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.).

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku dovolání **není** přípustné, **ledaže** na základě dovolání podaného k Nejvyššímu soudu České republiky podaného do 2 měsíců od doručení tohoto rozsudku prostřednictvím Okresního soudu Praha-západ dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 25.ledna 2005

JUDr. Gordana B u r i a n o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Wolfová Dana

